

гали на баща му да купи прекрасния, но дивия конь, *Буцефала*, за нечувана цѣна, тринайсетъ таланты (10,000 талеры, около за двѣстѣ хиляды гроша). По добры тѣ всадници опытвали надъ него свое то искусство, и Буцефаль тѣ ни на одного не са далъ да го възсѣдне. Царь тѣ като видѣлъ че никой не може да надвие на коня, повелѣлъ былъ вече да го отведѣтъ. Тогази Александръ са помолилъ, да дозволятъ и нему да са опыта съ владанье то на Буцефала. Съ увѣренность той приближилъ до коня, уловилъ го за юзды тѣ и го обърнулъ направо ерѣщо слѣнце то: Александръ забѣлѣжилъ, че той са плашалъ отъ сѣнка та си. Слѣдъ туй момакъ тѣ захванѣлъ да милва и да глади коня, та полекичка испунилъ отъ гърба си дреха та, и въ едно мигванье намѣрилъ са отъ горѣ му. Като стрѣла са впуснѣлъ съ него Буцефаль. Филиппъ и сички тѣ присѣтствующи треперяли за живота на смѣло то момче. Но когато Александръ наченѣлъ да завръща коня по своя та воля, ту на тѣзи, ту на онѣзи страна; когато зель вече да го укарва, като че былъ най смиренно животно, то сички тѣ що были тамъ изумили са. Филиппъ плакѣлъ отъ радѣсть, и, като прегърнулъ Александра, казалъ му: „Сыне мой! търси за себе си друго царство: Македонія е твърдѣ малка за тебе.“ Персидски тѣ посланници, като видѣли туй момче въ Македонія, чудяли са съ него и отъ рано са страхували отъ сила та и могущество то на бъдуще то му царство.

На осемнадесетъ-години Александръ юнашки са бѣялъ въ битва та при Херонеа. Той былъ доро главный тѣ виновникъ на побѣда та. На двадесета та година, той станѣлъ царь. Трудно было за младяя властитель начало то на царуванье то му. Изоколо възставали едвамъ покоревы тѣ народы; тѣ сички тѣ мысляли за свобода та си. Аѣиняны тѣ са пресмывали на младяя Македонянинъ, наричали го ту момче, ту неопытенъ момакъ, и въ нищо не му са боели. „Подъ Аѣински тѣ стѣны, думалъ Александръ: ще имъ докажѣ, че азъ